

meteora

Liliana Trif & Ioan Grigoraș

viața m-a jucat la ruletă
m-a pierdut și m-a recâștigat de-atâtea ori încât
nu mai știu a cui sunt
de fapt nici nu-mi pasă

târziu prind caierul nopții în furcă
torc fire de-ntuneric
pentru cămașa bărbatului meu
mereu absent
când obosesc
îmi așez capul pe lespede de timpului
așteptând ca-n buclele răsfirate
să se-mpiedice lumina primei zile a facerii

cei care mă văd se tem
așa se cuvine
mi-a fost îndeajuns lătratul zilnic al furtunii
mugetul mării ce-și cheamă-n pânțele titanii
tăcere le-am strigat
tăcere

de-atunci mă întreb
cui îi pasă ce simt
sau poate ție
cel care-ai ascuns meteora sub tâmpile

întotdeauna am mizat pe roșu
știam că dacă merg pe mâna ta am noroc
poate am câștigat
poate doar mi-am îmbogățit sufletul
cu metafore colorate
ești a mea așa cum sunt al tău

la căderea cortinei
îmi teși din razele lunii punți
să port curcubeul de mână
până pe tăblia ruletei unde magnolia
a-mpodobit fiecare număr cu fantezii
transformând noaptea într-o primăvară despletită

lângă tine nu mă înspăimântă
nici pendulul când râde sacadat
nici ploaia care toarce fulgere

printre blesteme și lacrimi
respir liniștea buzelor tale
și mă răcoresc

te simt adânc
ești înlăuntrul meu
îmi înflorești sufletul
ca metafora versul
când pășesc împreună
prin orașul dintre stânci

liliana trif & ioan grigoraș